

Анонимизиран текст

C-292/24 – 1

Дело C-292/24

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

25 април 2024 г.

Запитваща юрисдикция:

Landgericht Frankfurt am Main (Германия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

2 януари 2024 г.

Ищец и въззивник:

AD

Ответник в първоинстанционното и във въззивното производство:

Iberia LAE SA

**Landgericht Frankfurt am Main
24-то гражданско отделение**

[...]

[...] [номер на делото]

Определение

по дело със страни

AD, [...] Albersweiler

– ищец и въззивник,

[...]

срещу

Iberia LAE SA [...] Мадрид [...], Испания

— ответник в първоинстанционното и във въззивното производство —

[...]

На 2 януари 2024 г. 24-то гражданско отделение на Landgericht Frankfurt am Main (Областен съд Франкфурт на Майн, Германия) [...] определи:

Спира производството по делото.

На основание член 267 ДФЕС отправя до Съда на Европейския съюз следните въпроси относно тълкуването на правото на Съюза:

Представява ли член 31, параграф 2, второ изречение от Конвенцията от Монреал абсолютен преклузивен срок и трябва ли да се тълкува задължително в смисъл, че жалбата трябва да бъде отправена не по-късно от 21 дни след връщането на багажа или жалбата може да бъде оправена и преди връщането на багажа?

Мотиви:

На основание Конвенцията от Монреал (КМ) ищецът иска обезщетение за вреди, причинени от закъснение в рамките на полет.

Ищецът резервира при ответника полет за себе си, партньорката си и нейното дете от Франкфурт на Майн до града Панама през Мадрид за 15 декември 2021 г. В резултат на закъснение на полета багажът на пътниците не пристига в Панама. На 15 декември 2021 г. ищецът съобщава за липсващ багаж и по телефона се свързва с отдела, отговарящ за багажа. Багажът е съдържал висококачествени дрехи за разходки на открито, оборудване за камера, нови туристически палатки, спални чували и др. Първоначално ищецът отлага пътуването си и изчаква два дни. За да продължи пътуването си, той заменя липсващия багаж. Преди това във формуляра за връзка [...] ищецът е заявил, че желае да се свърже лично с ответника до 18 декември 2021 г., в противен случай ще закупи всичко наново и ще продължи пътуването си. Такъв контакт не е осъществен. Багажът е доставен в град Панама едва на 20 декември 2021 г., след като ищецът е направил заместващи покупки в съответствие с обявеното от него. Въз основа на собствените си права и прехвърлените права на пътуващата с него партньорка и на детето по същество ищецът претендира от ответника разходите за заместващите покупки, както и пътните разходи и разходите за заместващ самолетен билет.

С решение от 30 януари 2023 г. Amtsgericht Frankfurt am Main (Районен съд Франкфурт на Майн, Германия) отхвърля иска. В мотивите към решението си районният съд посочва, че преклузивният срок по член 31, параграф 2,

второ изречение от КМ не бил спазен и че освен това не се прилагал член 31, параграф 4 от КМ.

В предвидения срок и по надлежния ред ищецът е подал въззивна жалба срещу решението на районния съд и я е обосновал в срок и по надлежния ред. В съответствие с член 19 от КМ той възобновява претенцията си за възстановяване на разходите за придобиване на заместващата екипировка, пътните разходи и разходите за заместващ самолетен билет. Според него уведомлението с краен срок до 18 декември 2021 г. представлява (предварително) уведомяване за вреди, което в достатъчна степен информира ответника за възможното възникване на вреди. Ищецът смята, че в такъв случай преклузивният срок по член 31, параграф 2, второ изречение от КМ е спазен в достатъчна степен още с предварителното уведомяване за вреди. Ответникът пренасочва ищеца по-специално към „World Tracer System“. За ответника било достатъчно ясно, че ищецът ще направи заместващи покупки след изтичането на срока до 18 декември 2021 г. и че ще възникнат вреди. Тъй като ответникът е знаел, че нито личният контакт с ищеца, нито доставката на багажа са се осъществили в рамките на срока, към този момент той вече е знаел за настъпването на вредата по смисъла на член 31, параграф 2, второ изречение от КМ. При това положение не било необходимо да се определя нов срок след предаването на багажа.

Ответникът иска въззивната жалба да бъде отхвърлена и твърди, че по отношение на преклузивния срок по член 31, параграф 2, второ изречение от КМ задължително трябва да се спази текстът на разпоредбата. Едва след предаването на багажа авиокомпанията можела реално да прецени настъпили ли са вреди.

Дали въззивната жалба ще бъде уважена зависи от това дали в отклонение от текста на член 31, параграф 2, второ изречение от КМ са възможни предварителни уведомявания за вреди, като се вземат предвид смисълът и целта на разпоредбата.

Според състава разглежданата проблематика все още не е била предмет на решение от по-горните съдебни инстанции. В литературата също не е разглеждан въпросът за евентуално предварително уведомяване за вреди. В посочената литература само се обсъжда, че смисълът и целта на задължението за уведомяване съгласно член 31, параграф 2, второ изречение от КМ в случай на закъснение е да се информира превозвачът възможно най-скоро за евентуален иск, тъй като за него съществува възможност за освобождаване от отговорност, ако успее да докаже, че той и неговите служители и агенти са взели всички мерки, които разумно биха могли да се изискват за избягване на вредата, или че е било невъзможно той или те да вземат такива мерки (член 19, второ изречение от КМ). За да може да представи тези доказателства, той ще иска да събере необходимите документи и т.н. възможно най-скоро, което става по-трудно, ако вредата е настъпила по-назад във времето, и едва ли е възможно, ако въздушният

превозвач научи за своята евентуална отговорност за първи път едва при предявяването на иска (BeckOGK/Förster, 15 юли 2023 г., КМ член 31, т. 21). Фактическата обстановка, която се разглежда в настоящия случай, обаче се отклонява от тези съображения, доколкото след изтичането на срока ответникът не е бил изложен на риска да се загубят доказателства поради предварителната информация за заместващи покупки.

Въпросът дали едно предварително уведомяване за вреди е допустимо според смисъла и целта на член 31, параграф 2, второ изречение от КМ и следователно срокът по този член е спазен трябва да бъде поставен на Съда на ЕС като въпрос за тълкуване.

[...]

[подписи]